

Við Heina Hestoy í Suðuramerika

Í dag byrjar ferðafrásögn, sum Heine Hestoy, skipari og rithöfundur, hefur skrifað um ferð í Suðuramerika.

Heine Hestoy er 45 ára gamall, og býr í Marstal á Æro í Danmark. Hann hefur givið út fleiri bækur, sum í innihaldi eru yrkingar, ungdómsbækur og stuttsgúsavn.

Dagliga arbeiði hansara er at vera skipari umborð á donskum farmaskipi. Sostatt hefur hann sum sjómaður havt allar möguleikar at vitja í fremmandum londum.

Heine Hestoy sigur, at hann og konan settu sær

fyri at fara út at ferðast, m.a. tí børnini vóru tilkomin og stundir vóru til tess, men eisini tí Heine vildi uppliva Suðuramerika sum ferðamaður, saman við konuni.

Í fimm vikur ferðaðust hjónini í Bolivia og Peru. Ein part av tíðini í ferðalag saman við øðrum, og hin partin sum fjakkarar.

Heine Hestoy fór ikki at ferðast við tí í hyggju at skriva um ferðina, men fyrri at varðveita ferðaminnini skrivaði hann upplivingarnar niður – og tær verða at lesa í Sosialinum hvønn leygar dag komandi vikurnar.

Á ferð til Peru og Bolivia

EFTIR HEINA HESTOY

20. august - 25. september 1995

1. partur Cusco

Tað er ikki bara sum at siga tað at standa á flogvøllinum í Lima seint á kvøldi, umgyrdur av bilfórarum, ið hver rópar harðari enn annar.

Nógvar eru ræðusøgur um Peru og onnur lond í hesum heimsparti. Um fólk, ið verða rænd og missa alt tað tey eiga, áðrenn tey vinna inn á gistingarhúsið.

Men so galið kann tað kortini ikki vera. Ein av bilfórarunum er frýntligur og bílður maður, og prísurin er lagaligur.

Men tá ið vit sóu bil hansara, mundu vit farið eftir hæli. Einkil lasafar í Feroyum, ið var koyrt á Bukkuwald kundi verið verri. Skermarnir vóru nær um rustaðir burtur, litið ljós var í aðrari lyktini og einki í hinari. Men ferðini bagdi einki, hetta var okkara fyrsti bíltúrur, men nógvar túrar seinni sannferdu okkum um, at munurin var lítill teir flestu koyrdu, sum var ein vissur maður í hølunum.

Minnast ræðusøurnar

Túrurin av flogvøllinum inn í býin var drúgvur, alt ov drúgvur hildu vit, og á tí myrka vegnum komu allar ræðusøurnar fram.

Hvar mundu vit enda, konan og eg? Var hetta rætti vegurin? Bilfórarin var í góðum lag. Hann spurdi, hvaðani vit komu, og hvagar leiðin gekk. Hann lovaði eisini at koyra fyrri okkum næsta dag, annars skuldi pápi hansara koma, ella systkinabarnið, ið átti ein bil, ið var nógv betri, ein Fólkavogn.

Vit koyrdu fram við Kyrrahavinum, og tað lætti eitt sindur, tá ið vit komu inn á ein veg við gøtuljósum. Við eitt høgdi hann bremsurnar í, so skermar-

nir mundu dottið av, og vit vóru beint útan fyrri eitt snótisligt gistingarhús.

– Ferðin var byrjað í øllum góðum. Nú var bert at koma fyrri seg eftir 17 tíma flogferð. Keypmannahavn-Madrid-Venezuela-Lima.

Steðgurin í Lima gjørdist stuttur á hesum sinni.

Fyrsta ferðamálið var Cusco, gamli høvudsstaðurin í tí risastóra Inkaríkinum, ið umfataði ein stór-an part av Suðuramerika frá árunum 1400 til 1532.

Tú kanst fara til Cusco við toki ella bussi, men ferðin tekur fleiri dagar, so vit gjørdur av at fara við flogfari og síðani halda fram við bussi ella toki.

Sum at koma til Vágar

Cusco liggur uppi á tí stóru háfløtuni í 3200 metra hædd. Tað er næstan sum at lenda í Vágum, her kennist eisini sum veingirnir á flogfarinum nema við fjallatindarnar. Flogfarið lendir við miklari ferð. Hetta kann ikki vera rætt,

hugsar tú, tá ið vit halda fram eftir vøllinum við somu ferð.

Eg fái at vita frá síðumanninum, at eg skal ikki vera stúrin.

– Stúrin. Hvussu kundi hann vita tað, hoyrði hann hjartað buka?

– Tað er neyðugt at lenda við nógvari ferð, sigur hann, tí luftin er so tunn.

– So, er tað bara tað. Eg turkaði sveittan av enninum og hondunum, og vit fóru úr flogfarinum.

Luftin var tann klárasta, eg nakrantíð havi sæð. Ikki eitt skýggi, og sólin stóð høgt á himni.

Hvussu fór tað at vera við tí tunnu luftini? Nei, tað var ikki so galið beint tá ið vit komu út. Kanska eitt sindur í ørviti og heldur ikki meira.

Ríðilin av bilfórarum

Hevði ríðilin av bilfórarum verið stórur í Lima, var hann ikki minni her í Cusco. Tað var so galið, at tveir vóru um at fara til

hendurs fyrri at vinna sær ein ferðamann.

Vit tóku tann fyrsta og besta fyrri at koma skjótt inn í miðbýin at finna okkum eitt gistingarhús.

Nú var bert at skunda sær upp á kamarið og sleppa sær av við ryggsekk-in. Hæddarsfíku og alt hetta tvassið merktu vit als einki til.

Trý lop niðan gjøgnum trappurnar, tað var einki fyrri ein gamlan hondbólt-spælarar. Men gakk, har stóðu konan og eg og tívaðu sum tveir vargaseyðir. Tað var kanska heldur ikki neyðugt at renna oman og niðan gjøgnum hvørja trappu. Vit høvdu ov mikið av tíð.

Í Cusco búgva eini 200.000 fólk. Tey flestu liva av jarðarbrúki og handilsvirksemi. Í hældini dyrka tey mest epli, longri niðri mais og coca-bløð. Býurin hefur verið jarðlagdur tvær reisir av jarðskjálvta við 300 ára millumbili og aftur endurreistur. Tá ið spaniolar hersettu inkaríkið í 1532, royndu teir at bróta alt niður, sum inkafólkið hevði bygt upp tey hundrað árini, teir ráddu fyrri bergum.

Enn finnast nógvar leivdir frá teirri tíðini, tí hóast spaniolar dugdu væl at smíðra og bróta, beindu teir ikki fyrri øllum. Sostatt finnast enn nógvar húsa-grundir, ið standa sum fyrri 500 árum síðani.

